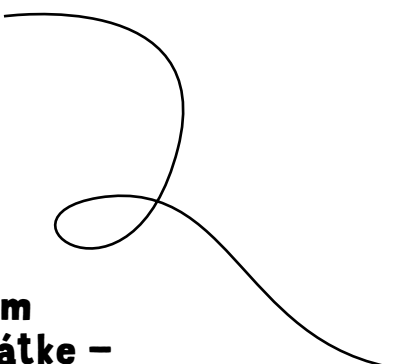

EMÍLIA
POPÁLENCOVÁ

NÁVOD NA OBSLUHU RODIČOV

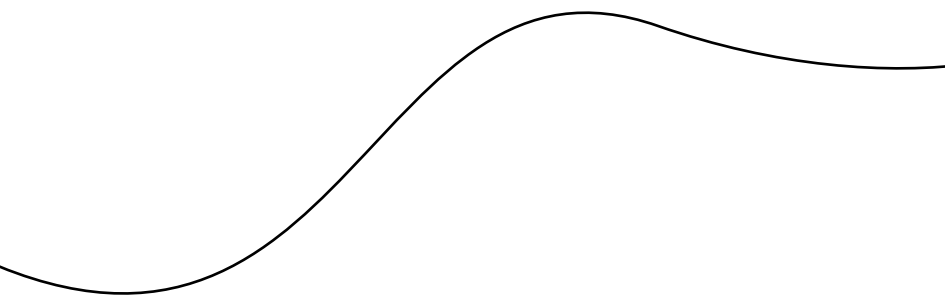
nakreslila PETRA
LUKOVICOVÁ

**Venujem
Ninke a Beátke –
svojím milovaným
dcéram**

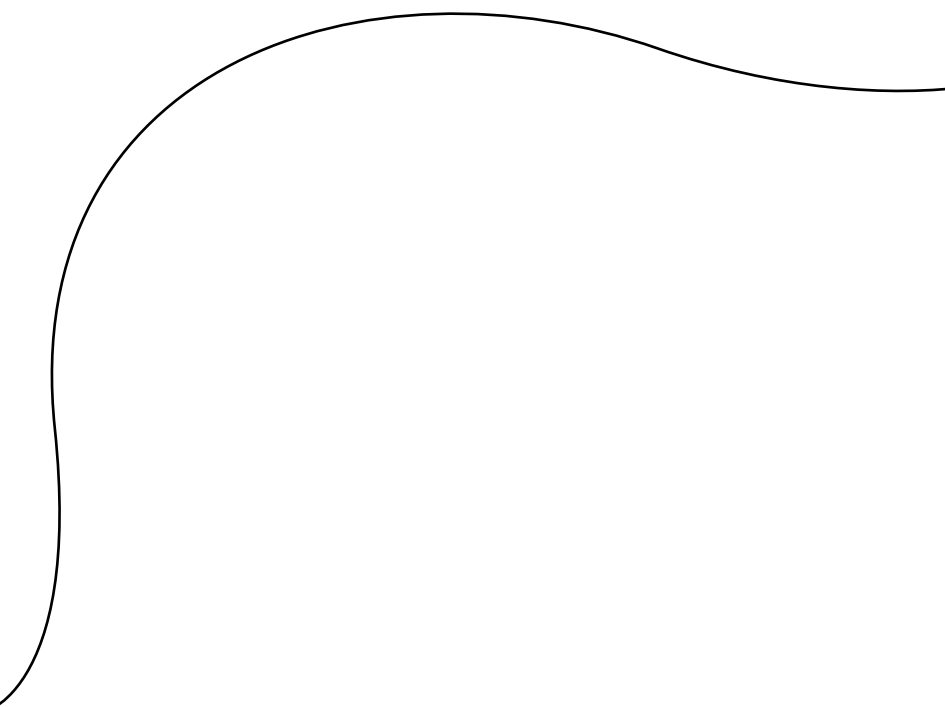

NÁVOD NA OBSLUHU RODÍČOV

LAURA

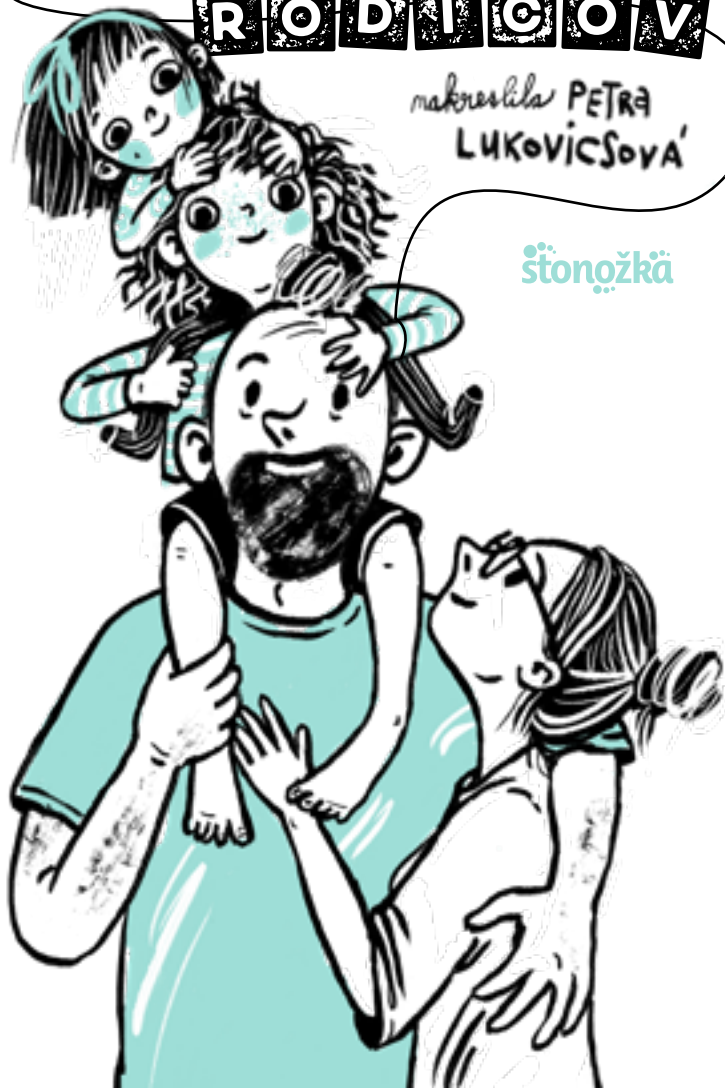

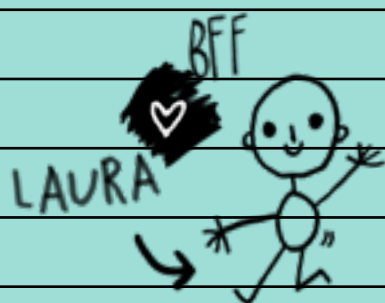
EMÍLIA
POPÁLENCOVÁ

NÁVOD NA OBSLUHU RODÍČOV

makretila PETRA
LUKOVICSOVA'

štonožka

1

B A K T É R I A

Laura

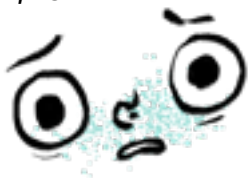
MOJE

meno je Laura. Som obyčajné dievča, mám obyčajných rodičov a úplne obyčajné problémy. Mám desať prstov na nohách, desať na rukách, guľatú hlavu a predstavte si, mám aj nos medzi očami. Ako hovorím... úplne obyčajné dievča. No moji rodičia tvrdia, že som výnimočná dcéra.

Môj názor je, že každý rodič má takú mienku o svojom potomkovi. Je jedno, či má odstavajúce uši ako lopúchy, krivé, štrbavé zuby, akoby mu v ústach vybuchol granát, alebo večne špinu za nechtami. Vznikli sme z ich lásky, vychovávajú nás a veria, že to robia dobre. Sú presvedčení o tom, že stvorili niečo výnimočné... teda nás.

Tatino hovorí, že som ako **baktéria**, lebo keď otvorí žalúzie, ukrývam sa pred slnkom pod perinou. Neznášam ostré lúče, ktoré sa mi vpaľujú do očí a ničia príjemné šero v mojej izbe.

Otvorí okno dokorán a do môjho úkrytu sa vlieva studený vzduch. Zahrabem sa ešte hlbšie pod mäkkú prikrývku tak, že mi spod nej netrčí ani špička pehavého nosa. Načo je toto dobré???

Mám rada ten zaprdený vzduch v izbe. Mám rada ten pokoj v stuhnutých svaloch, ktoré sa mi nechce rozhybať. Mám rada tú mapu čiar vytlačených do kože, ktorú mi vytvorili periny počas tuhého spánku. Sú ako cestičky v tajomnej krajine. Mám rada, keď sú moje oči schované pod ťažkými viečkami, a vôbec, ale vôbec sa mi nechce ich otvoriť.

Okrem toho všetkého je tatinov počín neklamným znakom, že môjmu vyvaľovaniu v posteli je koniec.

Rodičia sú fakt hrozní. Nútia nás vstať, keď sa nám nechce, nútia nás jesť, čo nám nechutí, nútia nás učiť sa, čo nás nezaujíma. Niežeby som ich nemala rada, ale všetci riešia len správanie detí. Čo by mali robiť a čo by nemali.

Takmer pri každom stretnutí si odovzdávajú skúsenosti s výchovou. Preberajú, čo ich ratolesti zase vyviedli a ako úžasne tú situáciu vyriešili. Pyšne sa chvália našimi úspechmi a pokrokmi a tvária sa, akoby šlo aj o ich úspech. Stojíme priamo vedľa nich a oni sa pokojne o nás rozprávajú, akoby sme tam ani neboli. Občas sa dokonca obrátia a vyzvú nás: „No povedz, zlatko, čo si dnes vyviedla. Pochváľ sa!“ A potom to aj tak povedia za nás. **Otravné.**

Myslím, že nielen deti, ale aj rodičia robia veľa chýb. Dokážu poriadne liezť na nervy. Nemáme to s nimi vôbec ľahké, hoci tvrdia, že ešte nevieme, čo sú to skutočné problémy. Dokážu aj hodinu riešiť, akej farby bolo hovienko ich malého bábätka. Alebo ako donútiť dieťa civilizovane zjesť všetku nechutnú zeleninu – to je téma na celé dopoludnie! Ak sú toto skutočné problémy, **nebojím sa byť dospelá.**

My deti sme veľmi bystré a múdrejšie, ako si dospelí myslia. Sme aj neskutočne vnímavé, kreatívne a s našimi stvoriteľmi dokážeme občas skvele manipulovať.

2

N Á K U P N Á
H O R Ů Č K A

